

LIETUVOS RAŠYTOJŲ SĄJUNGA LITHUANIAN WRITERS' UNION

Įmonės kodas 291368380, K. Sirvydo g. 6, LT-01101 Vilnius, tel./faks. 2123919, el.p.: sajunga@rasytojai.lt

Lietuvos Respublikos
kultūros ministerijai

2020-05-27, Nr. 61

DĖL PROZININKO, DRAMATURGO, AKTORIAUS, AKTYVAUS SĄJŪDŽIO DALYVIO EUGENIJAUŠ IGNATAVIČIAUS LAIDOJIMO IŠLAIDŲ PADENGIMO

Eugenijus Ignatavičius gimė 1935 05 08 Užraguviuose (dab. Paišlynys), Raseinių rajone. Baigė Vadžgirio aštuonmetę, bet nespėjo baigti Raseinių vidurinės mokyklos, nes 1953 m. buvo suimtas už antitarybinius eilėraščius bei literatūros platinimą ir nuteistas 10 metų. Kalėjo Kuibyshevo srities ir Stavropolio r. lageriuose. Po 2 metų paleistas. Grįžęs mokslus tęsė Šilutės darbo vakarinėje vidurinėje mokykloje. Kadangi jį nuo mažumės žavėjo aktorius profesija, noras „išgyventi šimtus nepatirtų gyvenimų“, o ir puikiai sekėsi vaidinti mokyklos „teatre“, jis 1956 m. nutarė stoti į Lietuvos konservatorijos Teatrinį fakultetą. Jį baigęs, 1960–1964 m. dirbo Lietuvos televizijoje (LRT), 1964–1967 m. savaitraštyje „Literatūra ir menas“, 1967–1971 m. Kultūros ministerijos Meno reikalų valdyboje. 1973 m. išvyko tęsti mokslų į Maskvos M. Gorkio literatūros institutą, o grįžęs, 1973–1980 m. buvo Kauno dramos teatro Literatūrinės dalies vedėjas. 1980–1984 m. dirbo Teatro draugijoje, 1989–1990 m. Lietuvos rašytojų sąjungoje. 1991–1993 m. ėjo Kultūros ir švietimo ministerijos Teatrų skyriaus vadovo pareigas. 1994–1998 m. buvo Lietuvos radijo ir televizijos dokumentinių filmų studijos vyriausiasis redaktorius. Eugenijus Ignatavičius vaidino kino teatre ir kino filmuose: „Svetimi“ (1962 m., rež. Marijonas Giedrys), „Kur iškeliauja pasakos“ (1973 m., rež. Algirdas Dausa).

Nors Eugenijus Ignatavičius mėgo kukliai kartoti, kad jis nesijaučia esąs tikras rašytojas, bet iš tikrųjų savo gyvenimą paskyrė rašymui ir mums paliko įspūdingą knygų kraitį. „Kol mano tvariniai ir tvarinėliai patinka bent vienam kitam artimos sielos skaitytojui, kuriuo aš pasitikiu, tol verta nepadėti plunksnos į šalį“ – sakė jis ir tą plunksną išbandė įvairiose srityse. Rašė ne tik noveles, romanus, bet ir inscenizacijas, pjeses suaugusiems ir vaikams, scenarijus televizijos meniniams (*Žalčio karūna*, rež. B. Talačka, 1986) ir dokumentiniams filmams (*Garibaldžio tyla* [apie J. Žemaitį], 1994 ir *Ketvirtasis prezidentas*, 1995, – rež. J. Sabolius), publicistiką. Pirmoji novelių knyga *Sekmadienio pieva* pasirodė 1966 metais, o iš viso jų išėjo net šeši jų rinkiniai: *Pradalgijų tyla*, *Sidabrinės skyrybos*, *Ir namų amžinoji šviesa*, *Obelis Katedros aikštėje* ir kt. Jose vaizduojama kaimo buitis, jame gyvenančių žmonių psichologija ir tarpusavio santykiai, tradicinių etinių vertybių nykimas. Gerai žinomos Kauno valstybiniame dramos teatre pastatytos jo pjesės *Baltaragio malūnas*, *Svajonių piligrimas*, *Šuo danguje*. Kritikai palankiai įvertino ir jo romanus: *Marso pilnatis* (2000), *Kiparisų tamsa* (2005), *Baltieji stulpai* (2016). Yra parengęs tremtinių atsiminimų knygų ir sudaręs ne vieną knygą teatro tema.

Eugenijus Ignatavičius nuo mokyklos laikų tvirtinęs, kad jam svarbiausia „visų pirma – laisvės, tiesos pamatas – Tėvynė, o tik paskui – kūryba“, visą gyvenimą domėjosi politika ir buvo aktyvus Sąjūdžio dalyvis, nuolatos, jo žodžiais tariant, mėgino „donkichotiškai ginti tiesą liežuvio ir plunksnos kalavijais“. Daug savo pilietinių nuostatų yra išsakęs knygose *Nebaigtas pokalbis: paskutiniai nuo kryžkelės* (2010) bei *Nepabūgę laisvės* (2018). Jo novelių knyga išleista rusų k., kūrinių išversta į anglų, armėnų, gruzinų, kroatų, latvių, serbų ir kt. kalbas.

Už savo kūrybinę ir visuomeninę veiklą Eugenijus Ignatavičius buvo apdovanotas daugybe premijų: dviem B. Dauguviečio premijomis už vienaveiksmes pjeses liaudies teatrams ir už pjeses

lėlių teatrums, 1984 m. Žemaitės literatūrine premija už knygą „Ir namų amžinoji šviesa“, 1989 m. Petro Cvirkos premija už novelių knygą „Chrizantemų autobuse“, 1994 m. Atviros Lietuvos fondo premija už dokumentinį filmą „Garibaldžio tylą“, 1995 m. Tarptautinio dokumentinių filmų festivalio premija už filmą „Lietuvos pajūris“, 2000 m. Lietuvos nepriklausomybės medaliu, 2005 m. Lietuvos Respublikos Vyriausybės kultūros ir meno premija, 2007 m. Ordino „Už nuopelnus Lietuvai“ Riterio kryžiumi. 2017 m. Lietuvos tremtinių ir politinių kalinių bendrija jam įteikė aukščiausią šios organizacijos apdovanojimą – ženklą „Vilties žvaigždė“.

Prašome nusipelnusį Lietuvai rašytoją palaidoti valstybės lėšomis.

Pirmininkė

Birutė Jonuškaitė Augustinienė

Kultūrinės edukacijos politikos
grupės vyriausioji specialistė
Giedrė Beniušytė